

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΠΟΤΕ ΤΟ ΠΑΣΧΑ.....

Πλησιάζοντας οι μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας και του Πάσχα , αναπόφευκτα ο νους μας πάει πίσω στο παρελθόν , επιστρέφει στις ρίζες μας στο χωριό , στη γενέθλια γη του Αποστολιά . Έρχονται μνήμες από τέτοιες μέρες Μεγαλοβδομάδας - Πασχαλινές , ημέρες Λαμπρής με τους παλιούς τους ωραίους Κανιανιτες , τους γερόντους , τους παππούδες και τις γιαγιάδες , τους γονείς μας , τους χωριανούς μας που δε βρίσκονται πια στη ζωή. Ενα άγραφο τελετουργικό , τα ήθη και έθιμα οι παραδόσεις μας , ρύθμιζαν τα πάντα με αρμονία και τάξη .

Εν αρχή ην οι νοικοκυρές. Αυτές οι άξιες και περήφανες , οι πονεμένες και εν πολλοίς αδικημένες γυναίκες ξεκίναγαν απ' του Λαζάρου με το άσπρισμα και το ασβέστωμα των σπιτιών με τους κέδρινους φράχτες . Και ύστερα άναβαν το φούρνο για τα ψωμιά , τα ψυχούδια της Μεγάλης Πέμπτης έβαφαν τα αβγά και ετοιμάζαν τα κουλούρια , τις πίτες και τελευταία τις γαρδούμπες. Οι Κανιανιτες ξαπόσταιναν για λίγο, έπαιρναν μια ανάσα από τα χωράφια , τα πρόβατα και τα μεταλλεία και φρόντιζαν για το σφαχτό , έψαχναν τον καλύτερο έλατο για τη σούβλα και φρόντιζαν για τη φωτιά στο αλώνι. Μαζεύονταν στα τρία μαγαζάκια του χωριού , έρχονταν και οι ξενιτεμένοι από την Αθήνα και ακούγαμε με ενδιαφέρον ιστορίες τους και κατορθώματα από τη Μεγάλη Πόλη. Για εμάς τότε , στα τέλη της δεκαετίας του 50 ο κόσμος όλος έφτανε και τελείωνε στο Μπράλο και στη Γραβιά .

Θυμάμαι το άγχος μας, την έννοια μας να στολίσουμε το Σταυρό και το καλάθι για το ... Σήμερα μαύρος ουρανός σήμερα μαύρη μέρα..... της Μεγάλης Παρασκευής. Ανεβαίναμε πάνω ψηλά στις γαλαρίες των μεταλλείων και πίσω στα βράχια και στους γκρεμούς στο Κακό να μαζέψουμε ζαχαροκάλαμα. Και βέβαια όλο το ενδιαφέρον στρεφόταν γύρω από την εκκλησία , στα πάθη και στην Ανάσταση του Κυρίου. Οι υπέροχοι ύμνοι της Μεγάλης Εβδομάδας και ιδιαίτερα του Επιταφίου με τους καλλικέλαδους, τον πατέρα μου τον παπα-Θανάση στο αριστερό ψαλτήρι και το σπουδαίο το δάσκαλο τον Ευθύμιο Καψή στο δεξί να ψάλλουν εναλλάξ Η Ζωή εν Τάφω και Αι Γεννεαί αι Πάσαι

'...Και τη νύχτα της Ανάστασης όλο το χωριό κατηφόριζε - κάτω στους Αγίους Αποστόλους.

Ενθυμούμαι τον αείμνηστο το Βασίλη το Μανούκο , κάποτε , προκειμένου να λάβει πρώτος το Άγιον Φως στο Δεύτε Λάβετε Φως ,κινδύνευσε να πυρπολήσει τη γενειάδα του πατέρα μου καθώς είχε εμποτίσει τη λαμπάδα του με οινόπνευμα. Ή τους αυτοσχέδιους δυναμίτες με τον εκκωφαντικό θόρυβο στο Χριστός Ανέστη που τράνταζαν τον προαύλιο χώρο . Και ανήμερα της Λαμπρής παρέες παρέες οι χωριανοί μαζεύονταν στα αλώνια για το ψήσιμο που αρνιού. Έδιναν και έπαιρναν οι ευχές τα κεράσματα , οι αγκαλιές , τα φιλιά , πανδημίες και τοιαύτα δεν υπήρχαν τότε.

Και στο τέλος οι Κανιανιτες έγραφαν στο τσάμικο με τη Σέντζα. Νάσαν τα νιάτα δυο φορές - Φέγγε μου φεγγαράκι!! Ανεπανάληπτοι – Κορυφαίοι. Εικόνες , στιγμές γεγονότα- παραστάσεις νοσταλγικές βαθειά ριζωμένες στο νου και στη ψυχή μας, αναλλοίωτες από τη φθορά του πανδαμάτορα χρόνου που μας εμπνέουν και θα μας τροφοδοτούν πάντα με κουράγιο ,δύναμη και αισιοδοξία και που αποτελούν το συνδεδετικό κρίκο και την ομαλή συνέχεια του χθες με το σήμερα και το αύριο.

Ας αφήσουμε λοιπόν για λίγο τη σκέψη μας τέτοιες μέρες να ταξιδέψει πίσω στο χρόνο, ελεύθερη - ξάστερη από την πεζή ροή της αδυσώπητης καθημερινότητας και ας μας συντροφεύσει στο ταξίδι αυτό η γαλήνια και παρήγορη φωνή του ΑΙΩΝΙΟΥ παπά μας , του παπα-Θανάση Αντωνίου Κόντου Αντώνιος

24/04/2021.